

בש"פ 4782/24 - בכר שחאדה נ' מדינת ישראל

בש"פ 4782/24 - בכר שחאדה ואח' נ' מדינת ישראל עליון

בש"פ 4782/24

1. בכר שחאדה

2. אבראהים שחאדה

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[14.06.2024]

כבוד השופטת י' וילנר

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' סלאמה) בעמ"י 23272-06-24 מיום

11.6.2024

בשם המבקשים - עו"ד מחמד ענאבוסי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' סלאמה) בעמ"י 23272-06-24 מיום 11.6.2024, שבגדרה נדחה ערר שהגישו המבקשים על החלטתו של בית משפט השלום בקריות (השופט א' ה' ביטון פרלה) במ"י 20749-06-24 ובמ"י 20595-06-24 מיום 10.6.2024, שבמסגרתה הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקשים עד ליום 13.6.2024, בשעה 12:00.

2. המבקשים - תושבי אזור יהודה ושומרון - נעצרו ביום 9.6.2024 בחשד לכניסה לישראל שלא כחוק, לאחר שנכנסו לשטחי המדינה באמצעות היתרי כניסה לצרכים רפואיים וליווי חולה, ונתפסו כשהם עובדים בעבודות טיח באתר בנייה בקרית טבעון. בעקבות זאת, הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו של המבקשים ל-7 ימים, תוך שיוחס להם עבירה של הפרת תנאים שנקבעו בהיתר, לפי סעיף 12(ב3) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל). ביום 10.6.2024, קיבל בית משפט השלום באופן חלקי את בקשת המשיבה, והורה על מעצרו של המבקשים לשלושה ימים נוספים - עד ליום 13.6.2024, בשעה 12:00 - וזאת על מנת לאפשר השלמה של פעולות חקירה. בית משפט השלום עמד על כך שהמבקשים פעלו בניגוד להיתר ולתכלית שלשמה הצהירו על כניסתם לארץ - מה שאף עשוי להקים חשד לעבירת מרמה ולשיבוש הליכי משפט. לבסוף, ציין בית משפט השלום כי האיזון שקבעה המדינה בין שמירה על ביטחון אזרחיה, לבין הגישה ההומניטרית שהמדינה נוקטת, המאפשרת כניסה לשטחי ישראל לצורך קבלת טיפולים רפואיים, הופר על ידי המבקשים בצורה בוטה. ערר שהגישו המבקשים על החלטה זו נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי אין ספק שמתקיים במקרה זה חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות למבקשים; וכי לא ניתן לאיין את החשש להתחמקות מהליכי משפט, בהיעדר חלופות מעצר הולמות להשגת מטרות המעצר.

3. מכאן בקשת רשות הערר שלפניי, בה נטען, בעיקרו של דבר, כי המבקשים נכנסו לישראל כדין ובהתאם להוראות ההיתרים שברשותם; כי אין בעצם עבודתם בישראל כדי להוות עבירה המצדיקה את מעצרם; וכי סוגיה זו מעלה שאלה משפטית עקרונית ביחס לפרשנותה ויישומה של העבירה הקבועה בסעיף 12(ב3) לחוק הכניסה לישראל. עוד נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי קיימת בעניינם של המבקשים עילת מעצר; בקבעו כי אין בערבים שהוצעו כדי לאיין את החשש מהתחמקותם של המבקשים מהליכי משפט; וכן בהתעלמותו של בית המשפט המחוזי מעברם הפלילי הנקי של המבקשים.
4. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 11.6.2024, לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן נימוקיי.
5. כידוע, בית משפט זה ייעתר לבקשת רשות ערר "בגלגול שלישי" במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות זאת - כגון עיוות דין, פגיעה בלתי מידתית בזכויות, חריגה מסמכות וכיוצא באלה (ראו, מיני רבים: בש"פ 4206/24 חרלנוב נ' מדינת ישראל, פס' 4 (2.6.2023); בש"פ 4224/24 מולתקא נ' מדינת ישראל, פס' 10 (4.6.2024)). עניינם של המבקשים אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים. חרף ניסיונם של המבקשים לשוות לבקשתם נופך עקרוני, הכרעותיהן של הערכאות הקודמות נטועות כל כולן בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שנידון לפנייהם. הבקשה שלפניי אינה מעלה אפוא כל שאלה משפטית עקרונית, אשר ראוי לה, על פי טיבה ומהותה, להתברר במסגרת ערר "בגלגול שלישי". כמו כן, לא שוכנעתי כי קיים בענייננו חשש לעיוות דין.
5. אשר על כן - בקשת רשות הערר נדחתה כאמור. ניתנה היום, ח' בסיון התשפ"ד (14.6.2024).